

или коварно грабване. Тъзи измислица турвала кралят на страна, а всичката отговорност сваляла на коварните и злоумишленните похитители.

Таково хитро рѣшение не можало да удовлетвори нито роялиститѣ, нито демократитѣ; освѣнъ това, то оскърбявало здравия смисъл и нравственното чувство на всичкитѣ честни чело-вѣци, безъ разлика на политически партии. Никой ся не измамилъ отъ измислицата на националното събрание; всичкитѣ знаели, че бѣгството на кралятъ било вѣдно доброволно и преднамѣрено. Ако това бѣгство съставлява престѣпление, то всичкитѣ съучастници въ това предприятие сж престѣпници; ако пакъ не сж ществува престѣпление, то пъма за какво да погубватъ онези чело-вѣци, които сж били прости изпълнители и вѣрни слуги. Тѣй говорилъ здравия смисълъ, но конституционната теория, сплъ-тена изъ множество политически и юридически факти, намѣрвала ся на таково неизмѣримо разстояние отъ простия и скромния здравъ смисълъ, че не можала да обръща на неговитѣ съвѣти нито най малко внимание. Но конституционната партия не ся задоволявала съ това, за гдѣто си зела за изходна точка произволна импровизация; като предполагала, че кралятъ билъ грабнатъ, тя схитрила да му наложи исправителна епите-мня; събранието рѣшило, че върховната изпълнителна властъ ся отнема отъ кралятъ и ся съсредоточава въ националното събрание до тогава до като не бжде свършена конституцията, и до като е не приемне кралятъ и не утвърди съ тържественната си кѣтва.